

David Hewson

HET DERDE ZUSJE

*Twee zusjes verdwijnen, nadat ze tien jaar vastzaten
voor moord op hun familie...*

ISBN 978-90-225-7584-0
ISBN 978-94-023-0664-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Little Sister*
Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan
Vertaling: Gert van Santen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Brandon Shane Warren | Arcangel en © Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 David Hewson
Nederlandse uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De gevangenis – want daar leek het op – was een vaalgrijs gebouw met twee verdiepingen dat verscholen lag in een afgelegen bosschage op een punt van het schiereiland Marken. Zestien kamers voor jonge patiënten die niets anders te doen hadden dan naar hun begeleiders luisteren, boeken lezen, tv-kijken, wat rondkuieren door de kleine omheinde tuin en over het stille, grauwe water staren dat hen omringde.

Het was een warme zomerdag, en uit het kreupelhout stegen zwermen insecten op die dansende gordijnen vormden waar hongerige zwaluwen doorheen scheerden. Ze hingen boven het hoge, onder stroom staande hek, dat nieuwsgierige wandelaars uit het dorpje met de klinkerstraten en de pittoreske gevels op een afstand moest houden. Er was vierentwintig uur per dag bewaking, en rond het terrein waren op regelmatige afstand van elkaar camera's geplaatst. De weg ernaartoe kwam uit bij een traliehek met intercom en daarachter een bord waarop vermeld was dat het gebouw op het terrein eigendom was van het ministerie van Veiligheid en Justitie.

De bewoners van het eilanddorp namen aan dat zich achter het hek een soort psychiatrische inrichting bevond. Alleen de enkeling die er werkte wist dat er een handvol van de meest verknijpte criminële meisjes in Nederland was ondergebracht. De locatie was weloverwogen gekozen. Naar het westen strekte de Gouwzee zich uit tot aan Monnickendam en de provinciale weg naar Amsterdam. Aan de andere kant lag het grotere Markermeer, dat via het IJsselmeer en de twee sluizen in de Afsluitdijk in de Waddenzee en uiteindelijk de Noordzee uitmondde.

Alleen een aan weerszijden met gras begroeide dijk met een smalle

weg verbond Marken met de rest van de wereld, en een bewoonster die wilde ontsnappen zou dat via die route moeten doen. Gedurende de achttien jaar waarin de inrichting bestond had echter niemand dat geprobeerd.

Er waren niet veel bezoekers. Zeker niet voor Mia en Kim Timmers, twee verweesde zussen die min of meer vergeten waren, enerzijds uit gemakzucht, anderzijds uit een stilzwijgend gevoel van gemeenschappelijke schuld.

Ze zaten er al sinds hun elfde, toen ze waren opgesloten omdat ze een man hadden vermoord. Dat was tien jaar geleden. Sindsdien hadden ze geen voet meer buiten de deur gezet. Recentelijk was er echter sprake van een nieuwe ontwikkeling. Irene Visser, de psychiater die hun sinds hun opsluiting was toegewezen, had een aantal intelligentietests bij hen afgenomen. Sommige waren saai. Andere grappig. De zussen hadden de zaak serieus opgepakt en antwoord gegeven op al Vissers vragen in haar kantoor. Het was een kleine, steriele kamer met uitzicht over de kilometerslange groene Bukdijk in het meer, die als een vinger in de richting van Volendam wees. Vier weken eerder had Visser hen bij zich geroepen voor – zo hadden ze verondersteld – de zoveelste test. In plaats daarvan had ze Kim en Mia verteld dat ze te oud werden voor Marken en beter verdienen dan dag in, dag uit in een psychiatrische inrichting opgesloten te zitten voor een misdrijf dat ze als kind hadden gepleegd. Daarbij was het een delict geweest dat de meeste burgers hun waarschijnlijk zouden vergeven en misschien zelfs zouden goedpraten.

Psychiatrisch verpleegkundige Simon Klerk, hun altijd glimlachende dagbegeleider, was erbij toen Visser met hen de resultaten besprak. Hij was het met de psychiater eens. De zussen waren slim genoeg om, als ze dat wilden, een universitaire opleiding te volgen. Iets met cultuur of kunst. Of een exacte studie. Wat ze maar wilden. De overheid kon hen helpen met de examens. Ondertussen zouden ze boeken en computers krijgen – beperkte virtuele toegang tot de buitenwereld. Het was het begin van wat het medisch team het ‘rehabilitatieproces’ noemde. Een weg terug naar een samenleving die ze nauwelijks kenden.

Toen ze echter bij wijze van beloning om een bezoekje aan hun geboorteplaats Volendam vroegen, trok Visser een gezicht, en ze schudde haar hoofd.

Dat was een stap te ver. Want in het vissersdorpje aan de andere kant van het water hadden ze Rogier Glas vermoord. Twee jonge meisjes van elf, die in een achterafstraatje waren aangetroffen bij het verminkte lichaam van de muzikant, met naast hen op de grond een bebloed keukenmes.

Daarom waren ze, als ze niet achter de computer zaten, in de tuin te vinden, onder de bomen, met hun vingers in het ijzergaas van het hoge hekwerk, starend naar hun thuis, naar de propellers van de witte windmolens in de verte, die als secundewijzers op reusachtige, onzichtbare klokken draaiden. De Volendamse haven, de boten en de hoge masten waren voor hen een marteling. Soms klauwden hun vingers zich zo wanhopig in de mazen van het hek vast en drukten ze hun neus zo verlangend tegen het ijzerdraad dat de striemen een dag later nog in hun vlees zaten. Als stigmata, een herinnering aan een aardse zonde die onmogelijk kon worden weggenomen.

Marken rook als thuis: ziltig, naar het brakke water rondom hen, niet fris, niet muf. Precies zoals het kalme, eindeloze meer was bedoeld. Een veerdienst onderhield het hele jaar door – ijs en weder dienende – een verbinding tussen Volendam en Marken. Deze voer toeristen van en naar het haventje, dat zich op een halve kilometer van de inrichting bevond.

De overvaart duurde vijfendertig minuten. Ze konden zich nog steeds de kade voor de geest halen, hoewel ze er al bijna de helft van hun korte leven niet meer waren geweest.

Een aanlegplaats.

Groepjes toeristen die foto's namen van dorpelingen in klederdraht.

En in de zomer, de week van de talentenjacht, een tijdelijk podium aan de haven, waar ze ooit hadden opgetreden met Jo, de derde van de drieling, die dertig minuten jonger was en altijd de derde stem bij hun muziek had gezongen.

'De zusjes Timmers'. Ze zouden beroemd worden. Tot op een nacht de dood had aangeklopt om Jo, hun moeder Freya en hun vader Gus weg te nemen.

Twee straten achter het pittoreske haventje bevond zich hun armoedige huisje met de zwarte planken muren, de plaats waar ze waren omgekomen. Gus, een visser, werkte dag en nacht om de huur te kunnen opbrengen, terwijl Freya als het maar even kon in plaatselijke

kroegjes zong om wat bij te verdienen en achtergrondzang verzorgde voor de plaatselijke bands.

Volendam was de bakermat van de palingsound. Het dorp was al decennia een oase voor muzikanten en lag ver genoeg van Amsterdam om aan de aandacht van de autoriteiten te ontsnappen. Freya was opgegroeid in een tijd met pop- en folkmuziek op de radio, in de cafés en in de kroegen. Haar dochters hadden hun moeders rustige karakter, de heldere zangstem, het absolute gehoor en haar schoonheid geërfd. De meisjes – zo zagen ze zichzelf, net als iedereen in Marken – konden Jo in gedachten nog horen, zelfs tien jaar na die zwarte nacht waarin hun gezin hun was afgenomen. Dat geschenk was misschien het enige goede wat ze aan hun moeder hadden overgehouden. Dat was in elk geval wat sommige mensen hadden gezegd nadat de rook, het bloed en de waanzin waren weggeëbd en de onvermijdelijke verwijten en beschuldigingen volgden.

Nu zaten ze in het kantoortje van directeur Henk Veerman, een stugge, forse man van achter in de vijftig, die altijd met een pen en een notitieblok speelde en blikken op zijn computer wierp. Naast hem zat de psychiater, Visser, een magere, gedreven vrouw met kortgeknipt blond haar en een verweerd gezicht dat te gemakkelijk glimlachte. Ze zag er verzorgd uit in een blauw jasje en een rokje, en ze leek zoals altijd geïnteresseerd. Naast haar zat Simon Klerk, een vriendelijke, goed uitziende blonde man met een te licht overhemd en kreukelige jeans. Hij was zorgzaam en belangstellend en min of meer de enige vriend die de meisjes hadden. Zo zag hij dat in elk geval graag.

Mia en Kim hadden hun biologische voorgeschiedenis grondig onderzocht aan de hand van de boeken in de bibliotheek en – nadat ze uiteindelijk toegang hadden gekregen tot een beperkt aantal websites met documentatie – via het internet. Drielingen waren niet uitzonderlijk. Ze kwamen voor bij één op de vijfhonderd geboorten. Drielingen waren echter zelden identiek, en zij vormden op dat punt geen uitzondering.

Ze waren allebei lang en hadden van nature blond haar, dat rond de schouders viel, en, wanneer dat nodig was, onder het toeziend oog van Simon door henzelf werd geknipt met een niet al te scherpe schaar. Op deze warme zomerdag droegen ze ongeveer dezelfde, goedkope kleding. Katoenen bloezen in rood en blauw, jeans en san-

dalen die door Simon en Visser waren gekocht bij een discountwinkel in het dorp. Hun gezichten stonden zoals gewoonlijk neutraal, niet vrolijk, maar ook niet verdrietig. Mia was de slankste van de twee. Ze had hoge, hoekige jukbeenderen, terwijl Kim – de oudste, die trager en zwaarder was – de zachte, ronde trekken van hun moeder had.

Hoewel ze eenentwintig waren, zagen ze eruit als zeventien. En ze waren knap. Dat wisten ze. Hun moeder, de mooiste vrouw van het dorp, had dat gezegd, en ze had hun alle drie verzekerd, zelfs de kleine Jo, dat ze ooit nog betoverender zouden zijn dan zij.

Haar ‘gouden engeltjes’ had ze hen die eerste – en laatste – keer genoemd toen ze in hun eentje het podium op gingen.

Drie kleine schatten uit Volendam. Kinderen van het meer.

Ze hadden een magnetische aantrekkingskracht. Die was er al vanaf het begin geweest. De zusjes merkten het aan de manier waarop mensen zich omdraaiden en hen nakeken als ze over straat liepen. Ze zagen het elke dag in Marken, in de ogen van de verpleegkundigen, van Irene Visser en Simon Klerk. Ze hadden iets speciaals. Een bepaald charisma dat ze uitstraalden en dat ze door hun genen hadden meegekregen. Het zou dom zijn om daar geen gebruik van te maken.

‘Mia... Kim...’ zei Visser met haar zachte, prettige stadsstem. ‘Weten jullie waarom jullie hier zijn?’

‘Omdat we Rogier Glas hebben vermoord,’ zei Kim onmiddellijk.

‘Weten jullie dat zeker?’ vroeg de directeur met klem. ‘Dus daar is geen discussie meer over?’

‘Daar is nooit discussie over geweest. Alleen spijt,’ voegde Mia er behoedzaam aan toe. Haar zus zou er goed aan doen eens na te denken voor ze haar mond opendeed – niet dat ze dat ooit tegen haar zou zeggen. Simon slaakte een zucht en keek de meisjes aan. Het was niet het juiste antwoord.

‘Dat was heel lang geleden,’ zei de psychiater tegen hen. ‘Voor jullie bijna een mensenleven. En bovendien...’

‘Laten we de details nog een keer doornemen,’ onderbrak Veerman hem.

Er gebeurden dingen tussen hen zonder dat ze een woord hoefden te wisselen. Een van beiden begon een zin, die vervolgens door de ander werd afgemaakt. Als Mia hoofdpijn had, gold dat ook voor Kim. Hun kleren waren op elkaar afgestemd, hoewel ze er nooit over spraken. En eens in de maand waren ze gelijktijdig ongesteld. Dan

deden ze hun mond niet open en hadden ze dezelfde snibbige blik op hun gezicht.

Dat was inmiddels alweer een week geleden. Nu waren ze ontspannen. Normaal. Klaar voor wat er zou komen.

‘Jullie zijn hier omdat we denken dat het tijd is om jullie een kans te geven,’ zei Visser op de zorgvuldige, vriendelijke manier die haar kenmerkte. ‘We denken dat het goed genoeg met jullie gaat om jullie meer van de buitenwereld te laten zien.’

‘Zijn we vrij?’ vroeg Kim.

Visser lachte. Mia slaakte een zucht.

‘Niet vrij. Nog niet. Maar wel... vrijer dan jullie tot nu toe waren. We hebben jullie geobserveerd. Jullie allebei. De vorderingen die jullie het afgelopen jaar hebben gemaakt zijn...’

Veerman pakte een rapport van zijn bureau, slaakte een hoorbare zucht en begon te lezen.

‘... zijn fantastisch,’ maakte de psychiater af.

‘Waar?’ vroeg Mia. ‘Waar mogen we naartoe? Naar huis, naar Volendam?’

‘Dat moet nog even wachten,’ zei Visser. ‘Maar het komt vanzelf, daar ben ik van overtuigd. Zodra jullie er klaar voor zijn.’

‘Jullie hebben daar geen huis meer,’ voegde Veerman eraan toe terwijl hij naar zijn papieren bleef staren.

De zusjes glimlachten naar elkaar en naar het drietal tegenover hen aan het bureau. Mia pakte Kims handen vast en begon met haar vingers te spelen.

‘Het enige wat we willen is dat het goed met ons gaat, meneer de directeur. En dat we bij elkaar kunnen zijn. Dat we kunnen zingen. Dat we... zoals iedereen zijn.’

‘Dat is de bedoeling,’ mompelde Veerman.

‘We doen alles wat u wilt. Waar gaan we naartoe?’

Simon boog zich naar voren.

‘Naar een huis van ons in Amsterdam. Een huis waar jullie beschermd kunnen wonen. In de buurt van de musea. Jullie zijn er niet alleen. Er zijn daar mensen om jullie te helpen. Ik kom elke doordeeweekse dag op bezoek. Maar het is belangrijk dat jullie je aan de regels houden, anders worden jullie weer opgenomen. Waarschijnlijk ergens anders. Een inrichting voor volwassenen.’

‘En jullie moeten je medicatie blijven innemen,’ onderbrak de di-

recteur hem. ‘Dat is een belangrijke voorwaarde. Begrijpen jullie wat een voorwaarde is?’

Kim moest haar best doen om niet te lachen, maar ze kon niet voorkomen dat ze met haar ogen rolde.

‘Dat betekent dat we doen wat ons is gezegd. Maar dat doen we toch al?’

Het water aan de andere kant van het kantoorraam leek zich tot in het oneindige uit te strekken. Het vissersdorp met zijn bootjes en huizen en herinneringen lonkte naar hen vanaf de andere kant van het meer. Het was zomer. Misschien hadden ze er een podium neergezet om te zingen.

‘Jullie kunnen nog niet naar Volendam terug,’ herhaalde Visser terwijl ze hen aankeek. ‘Er zijn daar te veel slechte herinneringen.’

Mia knikte. Kim ook.

Henk Veerman speelde met zijn pen, draaide hem in de rondte en drukte nerveus op het knopje.

‘Ik wil dat er geen misverstanden zijn,’ zei hij. ‘Als ik instem met dit verzoek van jullie psychiater, moeten jullie beloven dat jullie alles doen wat er van je gevraagd wordt. Geen discussies. En geen uitstapjes zonder supervisie.’

‘Meneer,’ antwoordde Mia met de liefste glimlach die ze kon opbrengen, ‘we hebben hier jarenlang ons best gedaan. Hebben we u de afgelopen tijd teleurgesteld?’

‘Nee,’ antwoordde Visser, die nu ook haar stugheid liet varen. ‘Al heel lang niet. Jullie hebben je voorbeeldig gedragen.’ Ze keek naar Kim. ‘Jullie allebei.’

De meisjes knikten. Mia trok haar hand uit die van haar zus en kamde met haar vingers door haar lange, stroblonde haar. Kim, die dat voelde, deed hetzelfde.

Alle ogen waren op hen gericht. Zoals gebruikelijk.

‘Wanneer gaan we?’ vroeg Mia.

‘Dat moeten we nog bespreken,’ zei Veerman. Hij keek even naar de psychiater en de verpleegkundige. ‘Dames...’

Ze vonden het niks om zo te worden genoemd. Het deed hen oud en lelijk klinken.

‘Ja?’ vroeg Mia.

‘Zouden jullie even buiten willen wachten?’ zei de directeur. ‘Het duurt niet lang.’

De zusjes staarden naar de mensen achter het bureau. Twee mannen en een vrouw. Alles in hun leven kwam in drieën. Drie zussen. Drie volwassenen die verantwoordelijk waren voor hun lot.

Drie.

Het was belangrijk dat Visser geloofde dat die obsessie van hen was verdwenen.

Ze stonden op en liepen rustig de kamer uit, hopen dat niemand zou merken dat hun stappen in triolen over de houten vloer trommelden: een, twee, drie... een, twee, drie.

Er stonden drie stoelen in de gang, en er was verder niemand te zien. De gesloten deur van Veermans kantoor was te ver weg om de stemmen in de kamer te kunnen horen.

Kim tikte met haar vingers op het dikke glas van het raam. Drie keer.

Mia keek naar haar en probeerde te glimlachen.

2

Amsterdam in augustus. De stad lag te doezelen in het zwoele zomerweer. 's Avonds aten de mensen buiten op straat. Ze nipten van een glas wijn en namen gedachteloos een hap van een afhaalpizza of een bord salade. Overdag deden ze hun werk met gelaten lusteloosheid. Het was te warm en te benauwd om je ergens druk over te maken. Zelfs verstrooide toeristen die zomaar vlak voor naderende fietsers de straat overstaken, kregen zelden een verwensing naar hun hoofd geslingerd.

Nergens was deze futloze, broeierige loomheid duidelijker dan op de rechercheafdeling van het hoofdbureau van politie aan de Mar-nixstraat, waar de airconditioning – als op commando – precies bij het begin van de hittegolf drie keer had gekreund en vervolgens de geest had gegeven.

De meeste ramen konden niet open, waardoor het binnen bedompt en snikheet was en niemand in staat was om ook maar iets te doen. Brigadier Pieter Vos, het hoofd van het rearcheteam, zat achter zijn bureau. Zijn lange donkere haar zag er onverzorgd uit, en over de rugleuning van zijn stoel hing een versleten blauw jasje. Hoewel hij achter in de dertig was, had hij nog een jongensachtig gezicht, en hij had altijd een glimlach op zijn gezicht, wat mensen soms op het verkeerde been zette, vooral als hij Sam uitliet, zijn kleine draadharige foxterriër.

Ze woonden op een rommelige woonboot aan de Prinsengracht, een klein stukje lopen van het bureau. Wanneer Vos aan het werk was, verbleef Sam meestal in café De Drie Vaten, tegenover de boot. Vandaag was dat echter niet het geval. De eigenaresse, Sofia Albers, was met een vriendin naar het Rijksmuseum en kon niet op hem pas-

sen. De groene plastic hondenmand uit de kajuit stond nu daarom naast Vos' bureau. Niet dat er veel te doen was.

Laura Bakker deed een poging om haar papierwerk op orde te krijgen, terwijl Dirk van der Berg, die twintig jaar ouder was dan zij, maar dezelfde rang had, een rubberen bal door het kantoor gooide voor de hond.

Sam stoof erachteraan en stootte een prullenbak bij de kopieermachine om.

Bakker, een lange, markante vrouw van halverwege de twintig met lang rood haar, een afgrijselijk Fries accent en af en toe een nogal tegendraadse houding, keek op en klaagde: 'Hé, ik probeer me te concentreren.'

'Waarom maak je je zo druk?' antwoordde Van der Berg. Hij had een fors postuur en een pokdalig gezicht. Zijn haar begon her en der grijs te worden. Bier stond hoog op zijn prioriteitenlijstje. Hij begon de rommel op te ruimen terwijl Sam woest met zijn kop schuddend door het kantoor bleef rennen in een poging de bal naar de andere wereld te helpen.

'Omdat het nu eenmaal moet gebeuren, misschien?'

'Je kunt het ook morgen afmaken,' opperde Vos. Hij keek op zijn horloge. De tijd kroop voort. Het zou nog zeker een uur duren voor Sofia terug was in de kroeg. Als het zover was, zou hij met Sam naar huis lopen en een biertje drinken. Van der Berg en Bakker zouden er waarschijnlijk ook wel voor te porren zijn.

'Ik hou niet van dingen uitstellen,' verklaarde de jonge politievrouw.

'Ik doe niks liever,' zei Van der Berg. 'Tenminste... als het betekent dat je geen stapels stompzinnige formulieren hoeft in te vullen.'

'Zonder formulieren geen organisatie, en zonder organisatie wordt het een puinhoop,' zei ze resoluut.

De telefoon op Koemans bureau ging. Vos keek ernaar, maar kwam niet in beweging. Van der Berg idem dito. Bakker slaakte een zucht en liep ernaartoe om op te nemen.

Ze kreeg een goedgemutste vrouw aan de lijn.

'Mag ik Ollie even spreken?' zei ze. 'Zeg maar tegen hem dat Vicky weer in de stad is. Het is vandaag zijn geluksdag.'

'Ollie wie?'

'Ollie Haas,' antwoordde de vrouw kortaf. 'Weet u soms niet hoe uw baas heet?'

‘Natuurlijk weet ik dat. Wie is Ollie Haas?’

‘De brigadier!’

Van der Berg was inmiddels naar het bureau gekomen. Hij gebaarde met een hand zo groot als een honkbalhandschoen.

‘Nee,’ zei Bakker, ‘volgens mij hebt u het verkeerde...’

Van der Berg pakte de telefoon van haar over en ze bleef staan om te luisteren. Vos had zich inmiddels ook bij het tweetal gevoegd. Er volgde een kort gesprek. Vicky was pas terug van een lang verblijf in Turkije. Ollie Haas was een oude vriend van haar. Misschien wel haar minnaar. Ze wilde hem zien.

‘Hij werkt hier niet meer,’ zei Van der Berg tegen haar. ‘Al jaren niet meer.’

‘We hebben destijds ruzie gehad en zijn elkaar uit het oog verloren. Ik ben naar het buitenland gegaan. Ik wil hem echt heel graag zien.’

‘Het spijt me...’

‘Hebben jullie geen adres? Of een telefoonnummer?’

Van der Berg legde zijn hand op de hoorn en vertelde Vos wat de vrouw wilde. Die schudde zijn hoofd en nam de telefoon van hem over.

‘U spreekt met Vos. Ik ben hier tegenwoordig groepschef. Brigadier Haas is met pensioen.’

‘Ik ben een oude vriendin! U kunt me toch wel zeggen waar hij woont?’

‘Schrijf me maar een brief,’ opperde Vos. ‘Dan geef ik hem door aan Personeelszaken. Die kunnen proberen...’

‘Dit heeft allemaal te maken met die ellende waarin jullie verzeild zijn geraakt, hè? Volendam? De zusjes Timmers? Ik dacht dat jullie die shit eindelijk achter jullie hadden gelaten.’

Het volgende moment werd de verbinding verbroken.

‘Wat was dat in godsnaam?’ vroeg Van der Berg. ‘Er is geen mens in Ollie Haas geïnteresseerd.’

‘Wie?’ vroeg Bakker.

‘Dat is van voor jouw tijd,’ zei Vos. ‘Toen was je nog een kind. We hebben het over... jaren geleden.’

‘Tien jaar,’ zei Van der Berg. ‘We hebben de boel recht voor onze ogen in elkaar zien donderen. Pieter en ik mochten ons er absoluut niet mee bemoeien. En toen...’

‘Het was gewoon een oude vriendin,’ merkte Vos op.

Van der Berg keek naar Bakker.

‘Je herinnert je The Cupids toch nog wel? Die band?’

Ze speelde met haar lange rode haar en trok haar neus op.

‘Ik geloof het wel. Zijn die niet uit elkaar gegaan? Iets met een schandaal of zo?’

Van der Berg snoof.

‘Een schandaal? Een van die gasten is om zeep geholpen, en er is er ook nog een vermist geraakt. En Gert Brugman... tja, die zingt nog steeds voor een paar biertjes in de kroegen hier in de buurt. Het was vroeger een echte donjuan, maar de laatste keer dat ik hem zag was hij een wrak.’

‘Het was iets met een moord,’ herinnerde Bakker zich. ‘Een familiedrama. De kranten stonden er een tijdje vol van. Ik zat toen nog in Friesland, op school. Volendam...’

Van der Berg kreunde bij het horen van de naam van het vissersdorp, dat op een half uur van de stad lag.

‘Ben je er wel eens geweest?’ vroeg Vos.

Ze strekte haar lange benen, geeuwde en zei: ‘Nee. Iedereen zegt dat het er stikt van de toeristen.’

Vos keek op zijn horloge.

‘Niet alleen toeristen. Je moet je blijven ontwikkelen, Laura. Af en toe wat oude zaken doornemen, ook onopgeloste.’

‘Dat doe ik ook,’ zei ze.

‘Kijk eens aan, dan weet je wat je te doen staat. Ga naar het archief en verzamel alles wat je over de Timmers-moorden kunt vinden. Als je de stukken hebt doorgelezen, mag je me vertellen waar Ollie Haas de mist in is gegaan.’

‘Als ik jou was zou ik na tweeëntwintig miskleunen stoppen,’ voegde Van der Berg eraan toe. ‘Anders draai je door. Het is maar goed dat die idioot de zak heeft gekregen. Wat mij betreft hadden ze zijn pensioen ook ingepikt.’

Bakker fleurde wat op. Het was een lange, saaie dag geweest.

‘En wie gaat de zaak met me doornemen? Of doen jullie allebei mee?’

‘Ik moet Sam eten geven,’ zei Vos. ‘En er ligt nog een stapel was op me te wachten.’

‘Mag ik de riem vasthouden, meneer?’ vroeg Van der Berg quasi-onderdanig. ‘Op weg naar huis?’

‘Het is pas half vier!’ riep Bakker uit. ‘Zelfs jullie kunnen niet zo vroeg stoppen met werken.’

Vos wierp opnieuw een blik op zijn horloge en vroeg zich af of het batterijtje misschien aan vervanging toe was. De grote wijzer was nauwelijks vooruitgegaan. Ze hadden nog ruim een uur te gaan. De tijd leek stil te staan in dit benauwde hok.

‘Onkostendeclaraties!’ zei Vos, en hij stak een vinger in de lucht. Van der Berg gromde iets onverstaanbaars en bonsde met zijn hoofd op het bureau. ‘Daarna geef ik een rondje.’

Bakker sloot haar ogen en maakte huilgeluiden.

‘Het is allemaal jouw schuld,’ zei Van der Berg tegen haar.

Ze stond op.

‘Ik ga op zoek naar die dossiers. Hoe heette die man ook alweer?’

‘Ollie Haas,’ zeiden de twee rechercheurs in koor.

‘De zaak-Timmers,’ voegde Van der Berg eraan toe. ‘En hou je een beetje in, Laura. Als je vannacht tenminste nog wilt slapen.’